

Arrest

nr. 304 408 van 5 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 Brugge

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, bent van Pashtounse afkomst en behoort tot de Jabarkhail-stam. U bent soennitische moslim. U kent uw geboortedatum niet, maar verklaarde bij aankomst in België 16 jaar oud te zijn. Na een leeftijdsonderzoek bleek u in werkelijkheid 23 jaar oud te zijn. U bent geboren in het dorp Khosh Gunbad, district Behsud, provincie Nangarhar, waar u woonde tot uw vertrek in de derde maand van 2021, kort voor de machtsovername van de taliban. U ging naar school tot het vijfde jaar lager onderwijs en werkte nadien als kleermaker in een kledingzaak. U bent ongehuwd. U heeft zes broers en twee zussen, waarvan uw broer M.(...) A.(...) samen met u is vertrokken uit Afghanistan. Uw broer M.(...)

A.(...) verblijft tot op heden in Iran, jullie hebben geen contact meer. Uw andere broers en zussen wonen bij uw moeder in Khosh Gunbad.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

Uw vader, M.(...) A.(...) J.(...), werkte als vrachtwagenchauffeur van 2006 tot 2021 voor het agricultuur-bedrijf 'If Hope'. Tot 2012 was 'If Hope' een Amerikaans bedrijf, nadien werd het overgenomen door de Afghaanse overheid. Uw vader werd gedurende zijn hele loopbaan telefonisch bedreigd door de taliban. Hij vroeg noch om hulp, noch diende hij klacht in.

In 2021 werd uw vader door de taliban neergeschoten op zijn motorfiets, vijftien minuten ver van uw dorp. Dorpelingen brachten hem naar het ziekenhuis, waar hij is overleden. Niemand van uw gezin was bij de feiten aanwezig. Er vond geen politieel onderzoek plaats naar de moord. Eén nacht en één dag later werd uw vader begraven. Sindsdien is uw maternale oom, woonachtig naast u, hoofd van het huishouden.

Na de begrafenis van uw vader volgden vijf tot acht anonieme telefonische bedreigingen van de taliban tegen u. U moest spioneren voor de taliban. Indien u dit weigerde, zou u hetzelfde lot overkomen als dat van uw vader. Ongeveer één maand later besloot u het land te verlaten. Uw moeder en maternale oom regelden uw vertrek.

U reisde samen met uw broer via Pakistan naar Iran. Nadien trok u alleen verder via Turkije naar Bulgarije, waar uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) op de grens werd afgenomen door de autoriteiten. Nadien reisde u via Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk om op 6 november 2022 aan te komen in België. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 7 november 2022.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een origineel werkcertificaat van uw vader bij het bedrijf 'If Hope' van 2006-2012, vier foto's van uw vader en de enveloppes waarin deze documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat u doorheen de asielpcedure verklaringen aflegde waarmee u trachtte de asielinstanties in hun beoordeling van uw nood aan bescherming te misleiden. Zo ondernam u een manifeste poging tot leeftijdsfraude. Tijdens uw aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 8 december 2022 verklaarde u geboren te zijn op (...) juli 2006. Uit leeftijdsonderzoek, uitgevoerd de Dienst Voogdij van Justitie op 16 januari 2023, bleek dat u minstens 23 jaar was. Dit is een verschil van minstens zeven jaar tussen uw leeftijd op basis van uw beweerd geboortedatum en uw werkelijke leeftijd. Wanneer u gevraagd werd naar uw geboortedatum op het Commissariaat-Generaal gaf u aan uw geboortedatum niet te kennen (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS dd. 26/07/2023, p.8). Het is echter duidelijk dat u geprobeerd heeft om de asielinstanties te misleiden over uw leeftijd en te doen geloven dat u minderjarig bent. Uw leeftijd is een essentieel element van uw identiteit en levensomstandigheden in uw land van herkomst en vormt het kader van het aangehaald asielaansluitingsproces. Dat u in werkelijkheid meerderjarig bent, en zelfs zo'n zeven jaar ouder, verandert niet alleen uw positie die u in uw verhaal inneemt, maar ook de kennis die er redelijkerwijze van u verwacht kan worden. Uw poging om de asielinstanties hieromtrent te misleiden, doet ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Een aansluitende en nog belangrijkere vaststelling is dat u niet in staat bent om uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen, terwijl dit een essentieel bewijs is in elk soort procedure. **U legde geen enkel**

bewijs van identiteit neer. Dit klemt des te meer in het licht van uw veranderlijke uitspraken. U verklaarde tijdens uw interview als zogezegde minderjarige dat uw taskara is achtergebleven in Afghanistan (MINTEH Light fiche, p.2). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat u in het bezit was van uw taskara tot de autoriteiten op de grens met Turkije en Bulgarije uw taskara hebben afgenomen en verbrand (CGVS, p.6). Zelfs als er aan uw eerder stereotiepe uitleg dat de taskara van u werd afgenomen onderweg enig geloof gehecht zou worden, ontslaat zo iets u niet van de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, en die maakt dat er wel degelijk van u verwacht kan worden dat u een inspanning levert om uw verklaarde identiteit, nationaliteit en herkomst te ondersteunen. Aangezien u nog op regelmatige basis contact heeft met uw moeder, die in Afghanistan verblijft, en u van haar andere documenten heeft ontvangen per post (CGVS, p.18), kan wel degelijk van u verwacht worden dat u enig bewijs van identiteit kan voorleggen. U schuift dat aan de kant met een veronderstelling dat de taskara sowieso niet aanvaard zou worden door de Belgische asielinstanties (CGVS, p.38). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt inderdaad dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Dat neemt niet weg dat u kennelijk geen enkele inspanning heeft gedaan om aan de hand van eender welk document te staven wie u bent en waar u vandaan komt.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. U dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Voorts kan u bij gebrek aan overtuigende documenten ook niet aantonen dat u verwant bent met de persoon van wie u beweerde dat hij uw vader is, noch dat hij tot zijn dood voor een agricultuur-bedrijf werkte (CGVS, p.37). Daarnaast was u niet in staat om een bewijs van identiteit van uw vader voor te leggen.

Aangezien u noch uw eigen identiteit, noch de beweerde familieband aannemelijk kan maken, hebben de overige documenten, met name vier foto's van uw vader in een doodskist, in wezen geen bewijswaarde. Foto's uit een private bron bieden sowieso geen garanties omtrent de authenticiteit van wat erop afgebeeld zou staan, en de foto's in kwestie kunnen trouwens onmogelijk gesitueerd worden in tijd of plaats.

U legde weliswaar ook een werkattest neer van het bedrijf 'If Hope' in het Engels, maar uzelf kan geen Engels lezen en weet niet wat er in de brief staat geschreven (CGVS, p.11). Dat u niet meer moeite hebt gedaan om zich te informeren over de inhoud van **het enige document** dat volgens u aantoont dat uw vader werkte voor een bedrijf dat hem in het vizier van de taliban deed belanden, getuigt van een opmerkelijke desinteresse in uw eigen problemen. Volgens uw verklaring werkte uw vader van 2006 tot 2021 voor het bedrijf als vrachtwagenchauffeur (CGVS p. 15, 16). Tot en met 2012 was dit volgens u een Amerikaans bedrijf. Na deze periode kreeg uw vader een brief ter bevestiging van zijn dienst (CGVS, p. 16). Volgens uw eigen verklaringen kan dit attest dus al niet aantonen dat uw vader tot aan zijn overlijden in 2021 bij dit bedrijf werkte. Bovendien kan u, in afwezigheid van enig identiteitsdocument, niet aantonen dat de genoemde persoon op het attest wel degelijk uw vader is (CGVS, p. 38). Daar kan nog aan worden toegevoegd dat uw verklaring merkwaardig is, wanneer u op het einde van uw persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met

de uitspraak dat u geen enkel bewijs heeft dat de persoon op de foto's uw vader is: "... Als ik andere bewijzen had, had ik ze binnengebracht. [...] ze (uw moeder) zei dat dit het enige document was van mijn vader en zijn taskara nog op het werk ligt." (CGVS, p.38). Het is hierbij noemenswaardig dat u allereerst geen enkel bewijs heeft om de identiteit van uw vader aan te tonen, noch van zijn jarenlange carrière, alsook dat zijn taskara na het overlijden nog steeds op de werkplaats ligt zonder dat er enige moeite is gedaan deze terug te krijgen. Het valt immers niet te zien welk nut de taskara van uw beweerde vader na diens dood nog zou hebben voor zijn werkgever. Het lijkt bovendien onlogisch dat hij zijn taskara op zijn werk zou laten liggen. Het hele idee van een identiteitsbewijs is natuurlijk dat uw vader zijn taskara zou kunnen laten zien als hij werd tegengehouden door de veiligheidsdiensten van de overheid die volgens u het gebied onder controle hadden en er nadrukkelijk aanwezig waren.

Documenten hebben in elk geval slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. **Uw kennis over de werkzaamheden van uw beweerde vader bij het agricultuurbedrijf 'If Hope' bleek namelijk bijzonder vaag en ontoereikend te zijn.** Hoewel niet van u verwacht wordt dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw vader, mag toch een zekere kennis verwacht worden over het bedrijf en zijn concrete functie. Zeker omdat dit werk aan de basis zou liggen van uw vlucht uit Afghanistan.

U slaagt er niet in het profiel van uw vader aannemelijk te maken, aangezien u oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen over het beroep van uw vader aflegt. Dat begint al wanneer u wordt gevraagd om te vertellen over het werk van uw vader: u komt dan niet verder dan te vertellen dat uw vader om 8 uur naar zijn werk vertrok met de motorfiets, dat het 30 tot 35 minuten was tot zijn werk, dat hij chauffeur was en dat hij zijn "dagelijkse taken" verrichtte op het werk (CGVS, p.15). Aangespoord om meer details te geven, voegt u nog toe dat uw vader chauffeur was en producten leverde, "zoals planten" bijvoorbeeld (CGVS, p.15). Van het bedrijf weet u dat het een groot bedrijf is, gelegen nabij de luchthaven (CGVS, p.15). De naam van het bedrijf waarvoor uw vader al die jaren heeft gewerkt, toch een basisgegeven, kent u niet. U verwijst daarvoor naar het document dat u hebt neergelegd (CGVS, p.15-16). Later in het gehoor voegt u nog toe dat het bedrijf waar uw vader werkte planten en toebehoren verhandelde, en ook enkele koeien had waarvan de melk op de bazaar werd verkocht (CGVS, p.27). Hoewel u verklaart dat uw vader elke dag naar huis kwam en u vertelde over wat er zoal gebeurde was op zijn werk, komt u desgevraagd niet verder dan het bijzonder oppervlakkige voorbeeld "vandaag zijn de Amerikanen daar en die personen zijn daar geweest" (CGVS, p.16). Nogmaals specifiek gevraagd naar de verhalen van zijn werk, slaagt u er niet in iets concreets te geven. U komt niet verder dan toe te voegen "zo dagelijkse dingen, de Amerikanen waren daar, de ingenieur is gekomen of die was daar, wij zijn naar die plaats geweest" (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd of u zich niet één enkel verhaal voor de geest kan halen dat uw vader had verteld over zijn werk, slaagt u daar niet in (CGVS, p.27). Van zijn collega's, met wie uw vader blijkbaar zo goed kon opschieten dat hij hen als broers beschouwde, kan u evenmin ook maar één persoon bij naam noemen of voorzien van enige achtergrondinformatie. U werd nochtans twee keer gevraagd te vertellen over zijn collega's (CGVS, p.28). Gevraagd naar de functies van zijn collega's in het bedrijf, komt u niet verder dan in het algemeen taken te noemen die in het bedrijf gebeurden, zonder enige specificering (CGVS, p. 28). Dat u niet verder komt dan vage en algemene uitspraken over het werk dat uw vader zo lang gedaan zou hebben, maakt allerm minst een doorleefde indruk.

Bovendien bent u twee keer op bezoek geweest bij het werk van uw vader, waarbij het bijzonder ongerijmd voorkomt dat u enkel aanhaalt dat het een mooie plantage is met mooie planten en bomen. Als u gevraagd wordt om hier specifieker over te zijn, heeft u geen verdere aanvullingen meer over het bezoek, wat de geloofwaardigheid van uw eigen aanwezigheid daar ondergraaft (CGVS, p.17).

Dat u van de job van uw vader geen enkel ander document kan voorleggen, verrast trouwens. U verklaart dat er sprake is van veiligheidscontroles voor binnenkomst in het bedrijf, maar dat een identificatiebewijs niet vereist was. Zo vertelt u dat men aan de poort zag of iemand al dan niet in het bedrijf werkte, om ze vervolgens binnen te laten (CGVS, p.35). Nochtans ging uw vader ook op verplaatsing als vrachtwagenchauffeur naar de luchthaven of douane (CGVS, p.34), waar Amerikanen aanwezig waren en voor de veiligheid zorgden (CGVS, p.21, 34). Toch was hij nooit in het bezit van een badge of identificatiedocument dat diende voorgelegd te worden bij deze normaalgesproken hoog beveiligde plaatsen (CGVS, p.35). Het lijkt uitermate onwaarschijnlijk dat een vrachtwagenchauffeur de douanepost zonder enige moeite mag en kan voorbijrijden. Het is bijgevolg weinig realistisch dat uw vader niet in het bezit was van een badge of ander identificatiedocument dat dient als bewijs van tewerkstelling (CGVS, p.35).

Dat uw vader überhaupt gedurende heel zijn carrière bij 'If Hope' door de taliban werd bedreigd lijkt weinig plausibel aangezien deze organisatie er op zijn website prat op gaat dat zij zelfs in de late jaren '90, dus toen de taliban voor de eerste keer aan de macht waren en internationaal geïsoleerd stonden, altijd actief is gebleven in het land. Dat wijst eerder op een goede verstandhouding en een sterke lokale verankering in de

Afghaanse maatschappij. Dat de taliban iedereen die te maken had met 'If Hope' naar het leven zouden staan in de periode dat uw vader er ging werken is dan een markante omkering van hun eerdere houding.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe te besluiten dat u het werk van uw vader noch uw verwantschap met hem aannemelijk weet te maken, wat uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt, te meer daar u het geheel van uw asielrelaas aan deze verwantschap koppelde. Hierbij dient tevens opgemerkt te worden dat het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een persoon die werkte als vrachtwagenchauffeur voor een eerst Amerikaans, nadien door de overheid bestuurd agricultuurbedrijf, onvoldoende is om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Zelfs indien aan het beweerde profiel van uw vader enig geloof gehecht zou worden, quod non, zijn de door u aangehaalde vluchtmotieven ook op zich ongeloofwaardig.

Zo legde u ook een vage verklaring af over de bedreigingen van de taliban naar uw vader toe. Het is al hoogst onlogisch dat uw vader gedurende vijftien jaar telefonisch werd bedreigd door de taliban en hierbij noch om hulp heeft gevraagd, noch heeft getracht om van job te veranderen (CGVS, p. 26, 32). Echter is het volgens u logisch te verklaren waarom uw vader ondanks zijn problemen bleef werken bij 'If Hope': "Omdat hij een goede chauffeur was, hij wist hoe hij moest rijden en kon de job heel goed. Daarom heeft hij geen andere job gezocht." (CGVS, p.32). Ondanks het feit dat uw vader uitstekend was in het werk dat hij deed, is het verwonderingswaardig dat er nergens anders in de regio Jalalabad nood was aan een goede chauffeur om zaken te vervoeren zonder doodsb bedreigingen. Deze toegankelijke en veelvoorkomende job blijven uitoefenen, met voortdurende persoonlijke bedreigingen van de taliban, doet uitschijnen dat uw vader zijn problemen niet ernstig nam.

Tevens is het onaannemelijk dat u of uw gezin ondanks de telefonische dreigingen over lange tijdsspanne, nooit zijn geconfronteerd geweest met de taliban (CGVS, p.29). Dat de taliban zo weinig moeite deed om uw vader te pakken te krijgen, terwijl ze wel nog altijd de moeite namen om uw vader voortdurend over een jarenlange periode te bedreigen (CGVS, p. 26), bevestigt deze inschatting.

Indien zou worden geloofd dat uw vader is overleden, kan er alsnog getwijfeld worden aan de manier waarop hij stierf. Vooreerst was u niet in staat om enige informatie te verschaffen over het incident waarbij uw vader om het leven kwam. Verder verklaart u dat de taliban hem heeft neergeschoten op zijn motorfiets onderweg naar huis, maar niemand over het voorval kon getuigen (CGVS, p.29, p.30). Bijgevolg is er geen duidelijke indicatie dat uw vader door de taliban is neergeschoten.

Eveneens aanwezig op de begrafenis, zo benadrukt u, waren overheidspersoneel, andere werknemers en dorpelingen. Over wie die belangrijke mensen precies waren kan u niet verder in detail treden (CGVS, p.30), wat eens te meer een weinig doorleefde indruk maakt. Verder kan er gewezen worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaring, aangezien later in uw duiding de collega's van uw vader ook al in het ziekenhuis aanwezig waren (CGVS, p. 30). Voorts is het resterende loon van uw vader nooit uitbetaald geweest na zijn dood, evenmin werd er een compensatie voorzien. Dat uw gezin geen geld heeft ontvangen van de overheid voor wie hij werkte, maar wel privé van de ingenieurs van het bedrijf, doet al evenzeer twijfelen aan de door u geschetste gang van zaken (CGVS, p.36). Wanneer u gevraagd wordt naar de veiligheid van uzelf en uw gezin na de begrafenis, is het zeer merkwaardig dat u het volgende antwoordt: "De plek was veilig, de macht was van de overheid. Het was de regio van de overheid." (CGVS, p.31). Dit maakt andermaal geen doorleefde indruk, aangezien uw vader kort tevoren vlakbij uw dorp op weg naar huis door de taliban zou zijn neergeschoten. Zoiets staat duidelijk haaks op het door u beweerde veiligheidsgevoel.

Tot slot en volledigheidshalve verklaart u zelf vrees te hebben voor de taliban ten gevolge van persoonlijke telefonische bedreigingen. Wanneer u gevraagd werd waarom de taliban het precies op u had gemunt, kon u hier geen duidelijk en eenduidig antwoord op geven. In plaats daarvan sprak u over het feit dat u voor de taliban moest werken, een geweer moest nemen en dat mensen in Afghanistan veel problemen hebben (CGVS, p.32), wat verder de geloofwaardigheid van uw bedreigingen ondergraaft. Voordien gaf u namelijk een heel andere uitleg: dat de taliban u zover probeerden krijgen dat u voor hen zou spioneren (CGVS, p.24, 25). Gevraagd om verduidelijking stelt u dat de taliban verwachtten dat u voor hen zou spioneren in het bedrijf waar uw vader had gewerkt (CGVS, p.37). In tegenstelling tot uw vader hebt u daar nooit gewerkt. U had hoegenaamd niets met het bedrijf in kwestie te maken en weet niet eens hoe dat bedrijf noemt. Het valt dan ook niet in te zien, noch heldert u op, waarom de taliban zouden geloven dat u daar als spion nuttig zou kunnen zijn. Waarom de taliban überhaupt nog in u zouden geïnteresseerd zijn nadat uw vader reeds is vermoord, is eveneens een onbeantwoorde vraag (CGVS, p.32). Nog eigenaardiger is het feit dat sinds uw vertrek de taliban zowel u als uw gezin in Khosh Gunbad met rust laten, maar u wel beweert dat de taliban op de hoogte zijn van uw vlucht uit Afghanistan (CGVS, p.33). Nooit is uw familie geconfronteerd geweest met de taliban en u verklaart daarnaast dat iedereen van hen het goed stelt (CGVS, p.21). Dit valt niet in een

logisch geheel te wringen gezien de door u ingeroepen vrees. Eveneens is het niet te verklaren dat u één maand na de begrafenis besloot om te vluchten met uw broer (...), gezien uw broer noch problemen kende met de taliban, noch bedreigd werd (CGVS, p.31, p.32). Bijgevolg is er geen gegronde reden voor uw broer om het land te verlaten. Ook dat is een verdere aanwijzing dat u de omstandigheden van uw vertrek uit Afghanistan niet waarheidsgetrouw weergeeft.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging door de taliban kan invoeren.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf](#), de **COI Focus Afghanistan**.
Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUA** Afghanistan Security
Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan**:

Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden vnl. plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de periode januari-november 2022 telde UNOCHA 32.400 nieuwe IDP's (zie

<https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-snapshot-population-movements-january-november-2022-23-november-2022>. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. In 2022 keerden volgens UNHCR 232.306 ontheemden terug naar hun plaats van herkomst <https://data.unhcr.org/ar/documents/details/98450>.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens*

gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en

humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de **COI**

Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf,

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande motivering niet wijzigen. De foto's en het certificaat werden hierboven reeds besproken. De enveloppes waarmee het certificaat en de foto's naar u zijn opgestuurd, houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat u doorheen de asielprocedure verklaringen aflegde waarmee u trachtte de asielinstanties in hun beoordeling van uw nood aan bescherming te misleiden. Zo ondernam u een manifeste poging tot leeftijdsfraude. Tijdens uw aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 8 december 2022 verklaarde u geboren te zijn op (...) juli 2006. Uit leeftijdsonderzoek, uitgevoerd de Dienst Voogdij van Justitie op 16 januari 2023, bleek dat u minstens 23 jaar was. Dit is een verschil van minstens zeven jaar tussen uw leeftijd op basis van uw beweerd geboortedatum en uw werkelijke leeftijd. Wanneer u gevraagd werd naar uw geboortedatum op het Commissariaat-Generaal gaf u aan uw geboortedatum niet te kennen (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS dd. 26/07/2023, p.8). Het is echter duidelijk dat u geprobeerd heeft om de asielinstanties te misleiden over uw leeftijd en te doen geloven dat u minderjarig bent. Uw leeftijd is een essentieel element van uw identiteit en levensomstandigheden in uw land van herkomst en vormt het kader van het aangehaald asielrelaas. Dat u in werkelijkheid meerderjarig bent, en zelfs zo'n zeven jaar ouder, verandert niet alleen uw positie die u in uw verhaal inneemt, maar ook de kennis die er redelijkerwijze van u verwacht kan worden. Uw poging om de asielinstanties hieromtrent te misleiden, doet ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Een aansluitende en nog belangrijkere vaststelling is dat u niet in staat bent om uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen, terwijl dit een essentieel bewijs is in elk soort procedure. **U legde geen enkel bewijs van identiteit neer.** Dit klemt des te meer in het licht van uw veranderlijke uitspraken. U verklaarde tijdens uw interview als zogezegde minderjarige dat uw taskara is achtergebleven in Afghanistan (MINTEH Light fiche, p.2). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat u in het bezit was van uw taskara tot de autoriteiten op de grens met Turkije en Bulgarije uw taskara hebben afgenomen en verbrand (CGVS, p.6). Zelfs als er aan uw eerder stereotiepe uitleg dat de taskara van u werd afgenomen onderweg enig geloof gehecht zou worden, ontslaat zo iets u niet van de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, en die maakt dat er wel degelijk van u verwacht kan worden dat u een inspanning levert om uw verklaarde identiteit, nationaliteit en herkomst te ondersteunen. Aangezien u nog op regelmatige basis contact heeft met uw moeder, die in Afghanistan verblijft, en u van haar andere documenten heeft ontvangen per post (CGVS, p.18), kan wel degelijk van u verwacht worden dat u enig bewijs van identiteit kan voorleggen. U schuift dat aan de kant met een veronderstelling dat de taskara sowieso niet aanvaard zou worden door de Belgische asielinstanties (CGVS, p.38). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt inderdaad dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Dat neemt niet weg dat u kennelijk geen enkele inspanning heeft gedaan om aan de hand van eender welk document te staven wie u bent en waar u vandaan komt.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. U dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met

betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Voorts kan u bij gebrek aan overtuigende documenten ook niet aantonen dat u verwant bent met de persoon van wie u beweerde dat hij uw vader is, noch dat hij tot zijn dood voor een agricultuur-bedrijf werkte (CGVS, p.37). Daarnaast was u niet in staat om een bewijs van identiteit van uw vader voor te leggen.

Aangezien u noch uw eigen identiteit, noch de beweerde familieband aannemelijk kan maken, hebben de overige documenten, met name vier foto's van uw vader in een doodskist, in wezen geen bewijswaarde. Foto's uit een private bron bieden sowieso geen garanties omtrent de authenticiteit van wat erop afgebeeld zou staan, en de foto's in kwestie kunnen trouwens onmogelijk gesitueerd worden in tijd of plaats.

U legde weliswaar ook een werkattest neer van het bedrijf 'If Hope' in het Engels, maar uzelf kan geen Engels lezen en weet niet wat er in de brief staat geschreven (CGVS, p.11). Dat u niet meer moeite hebt gedaan om zich te informeren over de inhoud van **het enige document** dat volgens u aantoont dat uw vader werkte voor een bedrijf dat hem in het vizier van de taliban deed belanden, getuigt van een opmerkelijke desinteresse in uw eigen problemen. Volgens uw verklaring werkte uw vader van 2006 tot 2021 voor het bedrijf als vrachtwagenchauffeur (CGVS p. 15, 16). Tot en met 2012 was dit volgens u een Amerikaans bedrijf. Na deze periode kreeg uw vader een brief ter bevestiging van zijn dienst (CGVS, p. 16). Volgens uw eigen verklaringen kan dit attest dus al niet aantonen dat uw vader tot aan zijn overlijden in 2021 bij dit bedrijf werkte. Bovendien kan u, in afwezigheid van enig identiteitsdocument, niet aantonen dat de genoemde persoon op het attest wel degelijk uw vader is (CGVS, p. 38). Daar kan nog aan worden toegevoegd dat uw verklaring merkwaardig is, wanneer u op het einde van uw persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met de uitspraak dat u geen enkel bewijs heeft dat de persoon op de foto's uw vader is: "... Als ik andere bewijzen had, had ik ze binnengebracht. [...] ze (uw moeder) zei dat dit het enige document was van mijn vader en zijn taskara nog op het werk ligt." (CGVS, p.38). Het is hierbij noemenswaardig dat u allereerst geen enkel bewijs heeft om de identiteit van uw vader aan te tonen, noch van zijn jarenlange carrière, alsook dat zijn taskara na het overlijden nog steeds op de werkplaats ligt zonder dat er enige moeite is gedaan deze terug te krijgen. Het valt immers niet te zien welk nut de taskara van uw beweerde vader na diens dood nog zou hebben voor zijn werkgever. Het lijkt bovendien onlogisch dat hij zijn taskara op zijn werk zou laten liggen. Het hele idee van een identiteitsbewijs is natuurlijk dat uw vader zijn taskara zou kunnen laten zien als hij werd tegengehouden door de veiligheidsdiensten van de overheid die volgens u het gebied onder controle hadden en er nadrukkelijk aanwezig waren.

Documenten hebben in elk geval slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. **Uw kennis over de werkzaamheden van uw beweerde vader bij het agricultuurbedrijf 'If Hope' bleek namelijk bijzonder vaag en ontoereikend te zijn.** Hoewel niet van u verwacht wordt dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw vader, mag toch een zekere kennis verwacht worden over het bedrijf en zijn concrete functie. Zeker omdat dit werk aan de basis zou liggen van uw vlucht uit Afghanistan.

U slaagt er niet in het profiel van uw vader aannemelijk te maken, aangezien u oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen over het beroep van uw vader aflegt. Dat begint al wanneer u wordt gevraagd om te vertellen over het werk van uw vader: u komt dan niet verder dan te vertellen dat uw vader om 8 uur naar zijn werk vertrok met de motorfiets, dat het 30 tot 35 minuten was tot zijn werk, dat hij chauffeur was en dat hij zijn "dagelijkse taken" verrichtte op het werk (CGVS, p.15). Aangespoord om meer details te geven, voegt u nog toe dat uw vader chauffeur was en producten leverde, "zoals planten" bijvoorbeeld (CGVS, p.15). Van het bedrijf weet u dat het een groot bedrijf is, gelegen nabij de luchthaven (CGVS, p.15). De naam van het bedrijf waarvoor uw vader al die jaren heeft gewerkt, toch een basisgegeven, kent u niet. U verwijst daarvoor naar het document dat u hebt neergelegd (CGVS, p.15-16). Later in het gehoor voegt u nog toe dat het bedrijf waar uw vader werkte planten en toebehoren verhandelde, en ook enkele koeien had waarvan de melk op de bazaar werd verkocht (CGVS, p.27). Hoewel u verklaart dat uw vader elke dag naar huis kwam en u vertelde over wat er zoal gebeurd was op zijn werk, komt u desgevraagd niet verder dan het bijzonder oppervlakkige voorbeeld "vandaag zijn de Amerikanen daar en die personen zijn daar geweest" (CGVS, p.16). Nogmaals specifiek gevraagd naar de verhalen van zijn werk, slaagt u er niet in iets concreets te geven. U komt niet verder dan toe te voegen "zo dagelijkse dingen, de Amerikanen waren daar, de ingenieur is gekomen of die was daar, wij zijn naar die plaats geweest" (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd of u zich niet één enkel verhaal voor de geest kan halen dat uw vader had verteld over zijn werk, slaagt u daar niet in (CGVS, p.27). Van zijn collega's, met wie uw vader blijkbaar zo goed kon opschieten dat hij hen als broers beschouwde, kan u evenmin ook maar één persoon bij naam noemen of voorzien van enige achtergrondinformatie. U werd nochtans twee keer gevraagd te vertellen over zijn collega's (CGVS, p.28). Gevraagd naar de functies van zijn collega's in het bedrijf, komt u niet verder dan in het algemeen taken te noemen die in het bedrijf

gebeurden, zonder enige specificering (CGVS, p. 28). Dat u niet verder komt dan vage en algemene uitspraken over het werk dat uw vader zo lang gedaan zou hebben, maakt allerm minst een doorleefde indruk.

Bovendien bent u twee keer op bezoek geweest bij het werk van uw vader, waarbij het bijzonder ongerijmd voorkomt dat u enkel aanhaalt dat het een mooie plantage is met mooie planten en bomen. Als u gevraagd wordt om hier specifiek er over te zijn, heeft u geen verdere aanvullingen meer over het bezoek, wat de geloofwaardigheid van uw eigen aanwezigheid daar ondergraaft (CGVS, p.17).

Dat u van de job van uw vader geen enkel ander document kan voorleggen, verrast trouwens. U verklaart dat er sprake is van veiligheidscontroles voor binnenkomst in het bedrijf, maar dat een identificatiebewijs niet vereist was. Zo vertelt u dat men aan de poort zag of iemand al dan niet in het bedrijf werkte, om ze vervolgens binnen te laten (CGVS, p.35). Nochtans ging uw vader ook op verplaatsing als vrachtwagenchauffeur naar de luchthaven of douane (CGVS, p.34), waar Amerikanen aanwezig waren en voor de veiligheid zorgden (CGVS, p.21, 34). Toch was hij nooit in het bezit van een badge of identificatiedocument dat diende voorgelegd te worden bij deze normaalgesproken hoog beveiligde plaatsen (CGVS, p.35). Het lijkt uitermate onwaarschijnlijk dat een vrachtwagenchauffeur de douanepost zonder enige moeite mag en kan voorbijrijden. Het is bijgevolg weinig realistisch dat uw vader niet in het bezit was van een badge of ander identificatiedocument dat dient als bewijs van tewerkstelling (CGVS, p.35).

Dat uw vader überhaupt gedurende heel zijn carrière bij 'If Hope' door de taliban werd bedreigd lijkt weinig plausibel aangezien deze organisatie er op zijn website prat op gaat dat zij zelfs in de late jaren '90, dus toen de taliban voor de eerste keer aan de macht waren en internationaal geïsoleerd stonden, altijd actief is gebleven in het land. Dat wijst eerder op een goede verstandhouding en een sterke lokale verankering in de Afghaanse maatschappij. Dat de taliban iedereen die te maken had met 'If Hope' naar het leven zouden staan in de periode dat uw vader er ging werken is dan een markante omkering van hun eerdere houding.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe te besluiten dat u het werk van uw vader noch uw verwantschap met hem aannemelijk weet te maken, wat uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt, te meer daar u het geheel van uw asielerelaas aan deze verwantschap koppelde. Hierbij dient tevens opgemerkt te worden dat het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een persoon die werkte als vrachtwagenchauffeur voor een eerst Amerikaans, nadien door de overheid bestuurd agricultuurbedrijf, onvoldoende is om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Zelfs indien aan het beweerde profiel van uw vader enig geloof gehecht zou worden, quod non, zijn de door u aangehaalde vluchtmotieven ook op zich ongeloofwaardig.

Zo legde u ook een vage verklaring af over de bedreigingen van de taliban naar uw vader toe. Het is al hoogst onlogisch dat uw vader gedurende vijftien jaar telefonisch werd bedreigd door de taliban en hierbij noch om hulp heeft gevraagd, noch heeft getracht om van job te veranderen (CGVS, p. 26, 32). Echter is het volgens u logisch te verklaren waarom uw vader ondanks zijn problemen bleef werken bij 'If Hope': "Omdat hij een goede chauffeur was, hij wist hoe hij moest rijden en kon de job heel goed. Daarom heeft hij geen andere job gezocht." (CGVS, p.32). Ondanks het feit dat uw vader uitstekend was in het werk dat hij deed, is het verwonderingswaardig dat er nergens anders in de regio Jalalabad nood was aan een goede chauffeur om zaken te vervoeren zonder doodsb bedreigingen. Deze toegankelijke en veelvoorkomende job blijven uitoefenen, met voortdurende persoonlijke bedreigingen van de taliban, doet uitschijnen dat uw vader zijn problemen niet ernstig nam.

Tevens is het onaannemelijk dat u of uw gezin ondanks de telefonische dreigingen over lange tijdsspanne, nooit zijn geconfronteerd geweest met de taliban (CGVS, p.29). Dat de taliban zo weinig moeite deed om uw vader te pakken te krijgen, terwijl ze wel nog altijd de moeite namen om uw vader voortdurend over een jarenlange periode te bedreigen (CGVS, p. 26), bevestigt deze inschatting.

Indien zou worden geloofd dat uw vader is overleden, kan er alsnog getwijfeld worden aan de manier waarop hij stierf. Vooreerst was u niet in staat om enige informatie te verschaffen over het incident waarbij uw vader om het leven kwam. Verder verklaart u dat de taliban hem heeft neergeschoten op zijn motorfiets onderweg naar huis, maar niemand over het voorval kon getuigen (CGVS, p.29, p.30). Bijgevolg is er geen duidelijke indicatie dat uw vader door de taliban is neergeschoten.

Eveneens aanwezig op de begrafenis, zo benadrukt u, waren overheidspersoneel, andere werknemers en dorpingen. Over wie die belangrijke mensen precies waren kan u niet verder in detail treden (CGVS, p.30), wat eens te meer een weinig doorleefde indruk maakt. Verder kan er gewezen worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaring, aangezien later in uw duiding de collega's van uw vader ook al in het ziekenhuis aanwezig waren (CGVS, p. 30). Voorts is het resterende loon van uw vader nooit uitbetaald

geweest na zijn dood, evenmin werd er een compensatie voorzien. Dat uw gezin geen geld heeft ontvangen van de overheid voor wie hij werkte, maar wel privé van de ingenieurs van het bedrijf, doet al evenzeer twijfelen aan de door u geschetste gang van zaken (CGVS, p.36). Wanneer u gevraagd wordt naar de veiligheid van uzelf en uw gezin na de begrafenis, is het zeer merkwaardig dat u het volgende antwoordt: "De plek was veilig, de macht was van de overheid. Het was de regio van de overheid." (CGVS, p.31). Dit maakt andermaal geen doorleefde indruk, aangezien uw vader kort tevoren vlakbij uw dorp op weg naar huis door de taliban zou zijn neergeschoten. Zoiets staat duidelijk haaks op het door u beweerde veiligheidsgevoel.

Tot slot en volledigheidshalve verklaart u zelf vrees te hebben voor de taliban ten gevolge van persoonlijke telefonische bedreigingen. Wanneer u gevraagd werd waarom de taliban het precies op u had gemunt, kon u hier geen duidelijk en eenduidig antwoord op geven. In plaats daarvan sprak u over het feit dat u voor de taliban moest werken, een geweer moest nemen en dat mensen in Afghanistan veel problemen hebben (CGVS, p.32), wat verder de geloofwaardigheid van uw bedreigingen ondergraaft. Voordien gaf u namelijk een heel andere uitleg: dat de taliban u zover probeerden krijgen dat u voor hen zou spioneren (CGVS, p.24, 25). Gevraagd om verduidelijking stelt u dat de taliban verwachtten dat u voor hen zou spioneren in het bedrijf waar uw vader had gewerkt (CGVS, p.37). In tegenstelling tot uw vader hebt u daar nooit gewerkt. U had hoegenaamd niets met het bedrijf in kwestie te maken en weet niet eens hoe dat bedrijf noemt. Het valt dan ook niet in te zien, noch heldert u op, waarom de taliban zouden geloven dat u daar als spion nuttig zou kunnen zijn. Waarom de taliban überhaupt nog in u zouden geïnteresseerd zijn nadat uw vader reeds is vermoord, is eveneens een onbeantwoorde vraag (CGVS, p.32). Nog eigenaardiger is het feit dat sinds uw vertrek de taliban zowel u als uw gezin in Khosh Gunbad met rust laten, maar u wel beweert dat de taliban op de hoogte zijn van uw vlucht uit Afghanistan (CGVS, p.33). Nooit is uw familie geconfronteerd geweest met de taliban en u verklaart daarnaast dat iedereen van hen het goed stelt (CGVS, p.21). Dit valt niet in een logisch geheel te wringen gezien de door u ingeroepen vrees. Eveneens is het niet te verklaren dat u één maand na de begrafenis besloot om te vluchten met uw broer (...), gezien uw broer noch problemen kende met de taliban, noch bedreigd werd (CGVS, p.31, p.32). Bijgevolg is er geen gegronde reden voor uw broer om het land te verlaten. Ook dat is een verdere aanwijzing dat u de omstandigheden van uw vertrek uit Afghanistan niet waarheidsgetrouw weergeeft.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging door de taliban kan invoeren.

(...)

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande motivering niet wijzigen. De foto's en het certificaat werden hierboven reeds besproken. De enveloppes waarmee het certificaat en de foto's naar u zijn opgestuurd, houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden "met de heersende problematiek omtrent leeftijden en de vaststelling ervan wat betreft Afghaanse asielzoekers" alsook het minimaal belang dat de Afghanen aan leeftijden geven; aangezien in Afghanistan verjaardagen geboortedata niet met groot belang en precisie worden geregistreerd zoals in België, Afghanen geen verjaardagen vieren die tellingen niet bijhouden en aldus vaak een vermoedelijke leeftijd weergeven. Verzoeker licht verder toe dat hij naar eigen kennis waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd en zich in die zin heeft gebaseerd op de verklaringen van zijn moeder die geheel ongeschoold is.

Dit betoog kan niet volstaan om de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Zo bleek uit het administratief dossier dat verzoeker zijn leeftijd wel degelijk kende, gezien hij aanvankelijk bij zijn registratie een specifieke geboortedatum opgaf zijnde (...) juli 2006 (Fiche NBMV). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk het minimaal belang dat de Afghanen aan leeftijden geven, het argument dat Afghanen de tellingen niet bijhouden en aldus vaak een vermoedelijke leeftijd weergeven, voorhouden ter verschoning. Indien het om een vermoedelijke leeftijd zou gaan, mocht redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker dit in die zin zou aangeven. Integendeel, verzoeker gaf een zeer specifieke geboortedatum op.

Hier komt nog bij dat uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij, aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker op datum van 25 november 2022 een minimumleeftijd heeft van 23 jaar, die waarschijnlijk nog hoger ligt.

Uit het feit dat verzoeker bij zijn verzoek om internationale bescherming door de opgave van een precieze geboortedatum in november 2022 in wezen verklaarde zestien jaar en aldus minderjarig te zijn, en zich dus op zijn minst zeven jaar jonger voordeed dan hij in werkelijkheid was, zonder enige valabele verklaring, blijkt wel degelijk dat hij heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden.

Voor zover verzoeker de bevindingen van het leeftijdsonderzoek in zijn verzoekschrift nog tracht aan te vechten, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist. Verzoeker had immers de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van de beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoekers kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen.

Met de argumentatie dat verzoeker zijn best heeft gedaan om alle documenten die zijn achtergebleven te verkrijgen via zijn moeder en dat zijn taskara werd afgenomen aan de grens tussen Turkije en Bulgarije en naar landeninformatie verwijst waarin bevestigd wordt dat de Bulgaarse grenspolitie hard optreedt tegen migranten en herhaaldelijk spullen in beslag nemen, overtuigt hij niet. Hij gaat er immers aan voorbij dat werd vastgesteld dat

“U legde geen enkel bewijs van identiteit neer. Dit klemmt des te meer in het licht van uw veranderlijke uitspraken. U verklaarde tijdens uw interview als zogezegde minderjarige dat uw taskara is achtergebleven in Afghanistan (MINTEH Light fiche, p.2). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat u in het bezit was van uw taskara tot de autoriteiten op de grens met Turkije en Bulgarije uw taskara hebben afgenomen en verbrand (CGVS, p.6).”

Voor zover verzoeker bekritiseert dat zijn verklaring dat de taskara van hem werd afgenomen in Bulgarije stereotiep werd genoemd en desbetreffend naar algemene informatie verwijst die zijn verklaring bevestigt, gaat hij niet alleen voorbij aan de vaststelling dat met betrekking tot de plaats waar zijn taskara zich bevindt een tegenstrijdigheid werd vastgesteld, maar ook dat werd vastgesteld *“Zelfs als er aan uw eerder stereotiepe uitleg dat de taskara van u werd afgenomen onderweg enig geloof gehecht zou worden, ontslaat zo iets u niet van de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, en die maakt dat er wel degelijk van u verwacht kan worden dat u een inspanning levert om uw verklaarde identiteit, nationaliteit en herkomst te ondersteunen. Aangezien u nog op regelmatige basis contact heeft met uw moeder, die in Afghanistan verblijft, en u van haar andere documenten heeft ontvangen per post (CGVS, p.18), kan wel degelijk van u verwacht worden dat u enig bewijs van identiteit kan voorleggen. U schuift dat aan de kant met een veronderstelling dat de taskara sowieso niet aanvaard zou worden door de Belgische asiinstanties (CGVS, p.38). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt inderdaad dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Dat neemt niet weg dat u kennelijk geen enkele inspanning heeft gedaan om aan de hand van eender welk document te staven wie u bent en waar u vandaan komt.”* Met het argument dat hij zijn best heeft gedaan om alle overige documenten te verzamelen, maar niet kan voorleggen wat hij niet meer in het bezit heeft, werpt hij hier geen ander licht op.

Met opnieuw te verwijzen naar het argument dat hij zijn best heeft gedaan om alle achtergebleven stukken te verzamelen kan hij ook de vaststellingen met betrekking tot het gebrek aan documenten waarmee hij zijn verwantschap met zijn vader zou kunnen aantonen niet weerleggen: ***“Voorts kan u bij gebrek aan overtuigende documenten ook niet aantonen dat u verwant bent met de persoon van wie u beweerde dat hij uw vader is, noch dat hij tot zijn dood voor een agricultuur-bedrijf werkte (CGVS, p.37). Daarnaast was u niet in staat om een bewijs van identiteit van uw vader voor te leggen. Aangezien u noch uw eigen identiteit, noch de beweerde familieband aannemelijk kan maken, hebben de overige documenten, met name vier foto's van uw vader in een doodskist, in wezen geen bewijswaarde. Foto's uit een private bron bieden sowieso geen garanties omtrent de authenticiteit van wat erop afgebeeld zou staan, en de foto's in kwestie kunnen trouwens onmogelijk gesitueerd worden in tijd of plaats. U legde weliswaar ook een werkattest neer van het bedrijf 'If Hope' in het Engels, maar uzelf kan geen Engels lezen en weet niet wat er in de brief staat geschreven (CGVS, p.11). Dat u niet meer moeite hebt gedaan om zich te informeren over de inhoud van het enige document dat volgens u aantoont dat uw vader werkte voor een bedrijf dat hem in het vizier van de taliban deed belanden, getuigt van een opmerkelijke desinteresse in uw eigen problemen. Volgens uw verklaring werkte uw vader van 2006 tot 2021 voor het bedrijf als vrachtwagenchauffeur (CGVS p. 15, 16). Tot en met 2012 was dit volgens u een Amerikaans bedrijf. Na deze periode kreeg uw vader een brief ter bevestiging van zijn dienst (CGVS, p. 16). Volgens uw eigen verklaringen kan dit attest dus al niet aantonen dat uw vader tot aan zijn overlijden in 2021 bij dit bedrijf werkte.”*** Het argument dat zij geen smartphone hadden noch een camera en familiefoto's, is niet bij machte dit in een ander daglicht te plaatsten.

De uitleg dat het bedrijf waarbij zijn beweerde vader zou hebben gewerkt tussen 2006 en 2012 van de Amerikanen was, waarvan hij een appreciatiebrief kreeg, waarna de Afghaanse overheid het overnam en zijn vader er bleef werken, kan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de neergelegde appreciatiebrief

niet bij machte is aan te tonen dat zijn vader tot aan zijn overlijden in 2021 bij dit bedrijf werkte. Verzoeker werpt hier wederom geen ander licht op.

Waar verzoeker aangeeft dat het hem niet kan worden verweten dat zijn vader de taskara achterliet op het werk en dat zijn vader zich niet diende te identificeren en er wellicht niet aan dacht zijn taskara mee te nemen, geeft hij geen enkele valabele verklaring voor de desbetreffend gedane pertinente vaststellingen die door de Raad ook worden gehandhaafd *“Bovendien kan u, in afwezigheid van enig identiteitsdocument, niet aantonen dat de genoemde persoon op het attest wel degelijk uw vader is (CGVS, p. 38). Daar kan nog aan worden toegevoegd dat uw verklaring merkwaardig is, wanneer u op het einde van uw persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met de uitspraak dat u geen enkel bewijs heeft dat de persoon op de foto’s uw vader is: “... Als ik andere bewijzen had, had ik ze binnengebracht. [...] ze (uw moeder) zei dat dit het enige document was van mijn vader en zijn taskara nog op het werk ligt.” (CGVS, p.38). Het is hierbij noemenswaardig dat u allereerst geen enkel bewijs heeft om de identiteit van uw vader aan te tonen, noch van zijn jarenlange carrière, alsook dat zijn taskara na het overlijden nog steeds op de werkplaats ligt zonder dat er enige moeite is gedaan deze terug te krijgen. Het valt immers niet te zien welk nut de taskara van uw beweerde vader na diens dood nog zou hebben voor zijn werkgever. Het lijkt bovendien onlogisch dat hij zijn taskara op zijn werk zou laten liggen. Het hele idee van een identiteitsbewijs is natuurlijk dat uw vader zijn taskara zou kunnen laten zien als hij werd tegengehouden door de veiligheidsdiensten van de overheid die volgens u het gebied onder controle hadden en er nadrukkelijk aanwezig waren.”*

Wat betreft verzoekers gebrek aan kennis met betrekking tot het werk van zijn vader beperkt verzoeker zich tot het citeren van zijn verklaringen over waar zijn vader naartoe reed, over wat er in zijn wagen zat, over het loon en door wie het betaald werd, over de producten van het bedrijf en waar en aan wie het werd verkocht, over het uur waarop zijn vader begon te werken, over de tijd hij nodig had om tot aan het bedrijf te rijden, over wat zijn taken daar waren, over het soort bedrijf dat het was, over de collega’s van zijn vader, doch doet hiermee gaan afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing die ook hier worden hernomen **“Uw kennis over de werkzaamheden van uw beweerde vader bij het agricultuurbedrijf ‘If Hope’ bleek namelijk bijzonder vaag en ontoereikend te zijn.** Hoewel niet van u verwacht wordt dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw vader, mag toch een zekere kennis verwacht worden over het bedrijf en zijn concrete functie. Zeker omdat dit werk aan de basis zou liggen van uw vlucht uit Afghanistan.

U slaagt er niet in het profiel van uw vader aannemelijk te maken, aangezien u oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen over het beroep van uw vader aflegt. Dat begint al wanneer u wordt gevraagd om te vertellen over het werk van uw vader: u komt dan niet verder dan te vertellen dat uw vader om 8 uur naar zijn werk vertrok met de motorfiets, dat het 30 tot 35 minuten was tot zijn werk, dat hij chauffeur was en dat hij zijn “dagelijkse taken” verrichte op het werk (CGVS, p.15). Aangespoord om meer details te geven, voegt u nog toe dat uw vader chauffeur was en producten leverde, “zoals planten” bijvoorbeeld (CGVS, p.15). Van het bedrijf weet u dat het een groot bedrijf is, gelegen nabij de luchthaven (CGVS, p.15). De naam van het bedrijf waarvoor uw vader al die jaren heeft gewerkt, toch een basisgegeven, kent u niet. U verwijst daarvoor naar het document dat u hebt neergelegd (CGVS, p.15-16). Later in het gehoor voegt u nog toe dat het bedrijf waar uw vader werkte planten en toebehoren verhandelde, en ook enkele koeien had waarvan de melk op de bazaar werd verkocht (CGVS, p.27). Hoewel u verklaart dat uw vader elke dag naar huis kwam en u vertelde over wat er zoal gebeurd was op zijn werk, komt u desgevraagd niet verder dan het bijzonder oppervlakkige voorbeeld “vandaag zijn de Amerikanen daar en die personen zijn daar geweest” (CGVS, p.16). Nogmaals specifiek gevraagd naar de verhalen van zijn werk, slaagt u er niet in iets concreets te geven. U komt niet verder dan toe te voegen “zo dagelijkse dingen, de Amerikanen waren daar, de ingenieur is gekomen of die was daar, wij zijn naar die plaats geweest” (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd of u zich niet één enkel verhaal voor de geest kan halen dat uw vader had verteld over zijn werk, slaagt u daar niet in (CGVS, p.27). Van zijn collega’s, met wie uw vader blijkbaar zo goed kon opschieten dat hij hen als broers beschouwde, kan u evenmin ook maar één persoon bij naam noemen of voorzien van enige achtergrondinformatie. U werd nochtans twee keer gevraagd te vertellen over zijn collega’s (CGVS, p.28). Gevraagd naar de functies van zijn collega’s in het bedrijf, komt u niet verder dan in het algemeen taken te noemen die in het bedrijf gebeurden, zonder enige specificering (CGVS, p. 28). Dat u niet verder komt dan vage en algemene uitspraken over het werk dat uw vader zo lang gedaan zou hebben, maakt allerm minst een doorleefde indruk.

Bovendien bent u twee keer op bezoek geweest bij het werk van uw vader, waarbij het bijzonder ongerijmd voorkomt dat u enkel aanhaalt dat het een mooie plantage is met mooie planten en bomen. Als u gevraagd wordt om hier specifiek over te zijn, heeft u geen verdere aanvullingen meer over het bezoek, wat de geloofwaardigheid van uw eigen aanwezigheid daar ondergraaft (CGVS, p.17).

Dat u van de job van uw vader geen enkel ander document kan voorleggen, verrast trouwens. U verklaart dat er sprake is van veiligheidscontroles voor binnenkomst in het bedrijf, maar dat een identificatiebewijs niet

vereist was. Zo vertelt u dat men aan de poort zag of iemand al dan niet in het bedrijf werkte, om ze vervolgens binnen te laten (CGVS, p.35). Nochtans ging uw vader ook op verplaatsing als vrachtwagenchauffeur naar de luchthaven of douane (CGVS, p.34), waar Amerikanen aanwezig waren en voor de veiligheid zorgden (CGVS, p.21, 34). Toch was hij nooit in het bezit van een badge of identificatiedocument dat diende voorgelegd te worden bij deze normaalgesproken hoog beveiligde plaatsen (CGVS, p.35). Het lijkt uitermate onwaarschijnlijk dat een vrachtwagenchauffeur de douanepost zonder enige moeite mag en kan voorbijrijden. Het is bijgevolg weinig realistisch dat uw vader niet in het bezit was van een badge of ander identificatiedocument dat dient als bewijs van tewerkstelling (CGVS, p.35).". Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker de naam van het bedrijf niet kent, noch een concreet verhaal kan vertellen dat zijn vader over zijn werk zou hebben verteld, en evenmin één persoon bij naam kan noemen of voorzien van enige achtergrondinformatie hoewel zijn vader deze collega's als broers beschouwde. Het inhoudelijk aspect van het werk heeft hier niet per se iets mee te maken, waardoor het argument dat zijn vader quasi niets heeft verteld over het inhoudelijk aspect van zijn werk niet overtuigt. De aspecten die verzoeker wel weet, doen geen afbreuk aan zijn onwetendheid omtrent de voormelde elementen en blijven eerder aan de oppervlakte. Verzoeker kan hiermee ook de Raad niet overtuigen van het werk van zijn vader.

Waar werd vastgesteld **"Zelfs indien aan het beweerde profiel van uw vader enig geloof gehecht zou worden, quod non, zijn de door u aangehaalde vluchtmotieven ook op zich ongeloofwaardig.**

Zo legde u ook een vage verklaring af over de bedreigingen van de taliban naar uw vader toe. Het is al hoogst onlogisch dat uw vader gedurende vijftien jaar telefonisch werd bedreigd door de taliban en hierbij noch om hulp heeft gevraagd, noch heeft getracht om van job te veranderen (CGVS, p. 26, 32). Echter is het volgens u logisch te verklaren waarom uw vader ondanks zijn problemen bleef werken bij 'If Hope': "Omdat hij een goede chauffeur was, hij wist hoe hij moest rijden en kon de job heel goed. Daarom heeft hij geen andere job gezocht." (CGVS, p.32). Ondanks het feit dat uw vader uitstekend was in het werk dat hij deed, is het verwonderingswaardig dat er nergens anders in de regio Jalalabad nood was aan een goede chauffeur om zaken te vervoeren zonder doodsb bedreigingen. Deze toegankelijke en veelvoorkomende job blijven uitoefenen, met voortdurende persoonlijke bedreigingen van de taliban, doet uitschijnen dat uw vader zijn problemen niet ernstig nam.

Tevens is het onaannemelijk dat u of uw gezin ondanks de telefonische dreigingen over lange tijdsspanne, nooit zijn geconfronteerd geweest met de taliban (CGVS, p.29). Dat de taliban zo weinig moeite deed om uw vader te pakken te krijgen, terwijl ze wel nog altijd de moeite namen om uw vader voortdurend over een jarenlange periode te bedreigen (CGVS, p. 26), bevestigt deze inschatting." komt verzoeker niet verder dan de argumentatie dat hij niet instaat voor de gedragingen en handelingen van de taliban alsook dat van de taliban bezwaarlijk kan worden verwacht dat zij op een logische manier redeneren en handelen, maar ook dat eerst de Amerikanen in het dorp aanwezig waren en de overheid daarna het dorp controleerde waardoor het voor de taliban niet zo evident was om op een andere manier bedreigingen te uiten, alsook dat zij onder de huidige en gewijzigde omstandigheden wel langsgaan aan huis.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Verzoeker biedt geen enkele valabele verklaring voor voormelde pertinente vaststellingen die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde vluchtelingenrechtelijke vrees, en blijft steken in vage en oppervlakkige beweringen.

Waar werd vastgesteld dat *"Indien zou worden geloofd dat uw vader is overleden, kan er alsnog getwijfeld worden aan de manier waarop hij stierf. Vooreerst was u niet in staat om enige informatie te verschaffen over het incident waarbij uw vader om het leven kwam. Verder verklaart u dat de taliban hem heeft neergeschoten op zijn motorfiets onderweg naar huis, maar niemand over het voorval kon getuigen (CGVS, p.29, p.30). Bijgevolg is er geen duidelijke indicatie dat uw vader door de taliban is neergeschoten."* acht ook de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker niet in staat was om enige informatie te verschaffen over het incident waarbij zijn vader om het leven kwam. Het argument dat hij niet aanwezig was bij het incident en dat de manier waarop zijn vader vermoord werd een veel gehanteerde wijze is van de taliban om iemand te vermoorden, biedt hiervoor geen enkele verklaring. Bijgevolg is er nog steeds geen duidelijke indicatie dat zijn vader door de taliban is neergeschoten. Het betoog dat de taliban geen details hebben verschaft en er geen getuigen zijn doet hieraan geen afbreuk.

Het argument dat het niet is omdat de overheid aanwezig was en de veiligheid relatief goed was in het dorp de taliban nooit voet zette op die plaats en zijn vader bovendien werd doodgeschoten buiten het dorp, plaatst de gedane vaststellingen evenmin in een ander licht. In navolging van de commissaris-generaal acht ook de Raad verzoekers verklaring over de veiligheid van hemzelf en zijn gezin na de begrafenis van zijn vader *"De plek was veilig, de macht was van de overheid. Het was de regio van de overheid."* bezwaarlijk in overeenstemming met het gegeven dat zijn vader kort tevoren vlakbij zijn dorp op weg naar huis door de

taliban zou zijn neergeschoten te meer verzoeker er zelf nog op wijst dat de taliban intussen machtiger aan het worden was.

Verzoekende partij gaat in het verzoekschrift verder uitgebreid in op haar vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Verzoekende partij meent dat zij, door haar verblijf van bijna een jaar in België als ongelovige of afvallige zal worden aanzien.

Daar waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift lijkt te opperen dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie, oordeelt de Raad dat verzoekende partij dit gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij geenszins dienstig kan voorhouden. De Raad onderstreept dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en artikelen aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoekende partij, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

De Raad wijst erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd.

Evenwel dient door de Raad te worden vastgesteld dat door verzoekende partij geen concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'een ongelovige' en/of 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat zij daar niet in slaagt.

Verzoekende partij brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat er bij haar sprake is van (toegeschreven) "verwestering" in de zin dat zij blijf geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoekende partij iemand is die door haar handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat zij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij haar sprake is van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat verzoekende partij uiting geeft van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst.

Verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift grotendeels tot het verwijzen naar haar verblijf in België, maar hieruit alleen kan niet blijken, laat staan dat verzoekende partij dit aannemelijk maakt, dat zij tijdens haar verblijf alhier een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld die de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt zij concreet aannemelijk dat haar een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of haar lokale gemeenschap. Verzoekende partij kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor

teruggekeerde verwesterde Afghanen om aannemelijk te maken dat zij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer.

Door louter te verwijzen naar haar verblijf in België/Europa maakt verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden is verwesterd of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan om die reden zal worden vervolgd.

Ook kan uit het enkele gegeven dat verzoekende partij die op tweeëntwintigjarige leeftijd Afghanistan verliet en ondertussen nog geen twee jaar in België verblijft niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in België toont zij geenszins aan dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij, van bijna vijfentwintig jaar oud, nu totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt des te meer nu zij nog een netwerk in haar regio van herkomst heeft waarmee zij nog contact heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18).

Uit de voorliggende elementen blijkt aldus niet dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Evenmin haalt hij elementen aan die wijzen op het bestaan van persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofd die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij in haar individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert te worden vervolgd.

Aldus maakt verzoekende partij in deze stand van zaken nergens concreet aannemelijk dat er omwille van enige activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen in haar hoofd sprake is van een verwestering/normoverschrijding of haar hierdoor een verwestering/normoverschrijding zou worden toegeschreven.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat zij omwille van haar verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

Verder maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op wat voorafgaat. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïsoleerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoekende partij enig concreet element aan waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt ten slotte niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekende partij nog in contact staat met haar familie in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Uit niets kan blijken dat verzoekende partij bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Omtrent de aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient nog in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofdte gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatie-richtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatie-richtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens

waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

De huidige precare socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

De Raad stelt vast, na een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die verwerende partij per aanvullende nota bijbrengt, dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Immers blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

Zij laat geheel na *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF